

Бели јелен

Илустровала
Ана Григорјев

Čarobna knjiga

Девојчица Анка водила је гуске сваког јутра на једно малено поље које је поток делио од подножја велике планине пуне шумâ и звери. Било јој је шест година, али чинило се као да су јој тек четири, толико је била малена и крхка. Родитељи су јој били сиромашни земљорадници, али умрли су док је Анка била још у пеленама. Нека тетка, слушкиња господара Врање, узела ју је к себи и касније је научила како да чува господареве гуске.

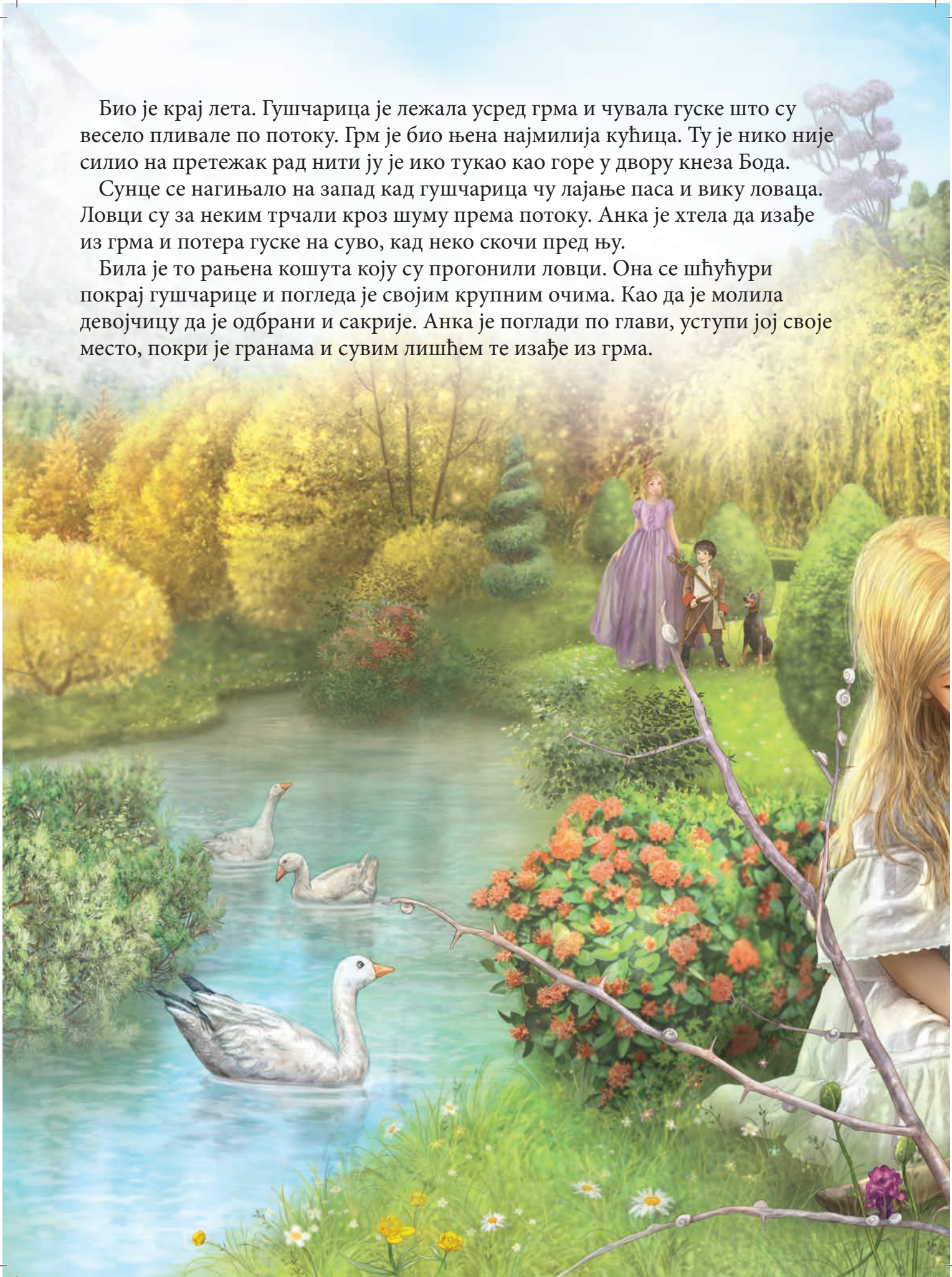
На челу гушчје поворке увек је ишао гусан Гагарило. Пружао је увис врат и сиктао на свакога. За њим се гегало до седам гусана. Последња је ишла гушчарица Анка с прутом у руци. Кад би стигли на поље, Анка би села на камен, гледала планину и слушала како врањски ловци лове звери по шумама.

Био је крај лета. Гушчарица је лежала усред грма и чувала гуске што су весело пливале по потоку. Грм је био њена најмилија кућица. Ту је нико није силио на претежак рад нити ју је ико тукао као горе у двору кнеза Бода.

Сунце се нагињало на запад кад гушчарица чу лајање паса и вику ловаца. Ловци су за неким трчали кроз шуму према потоку. Анка је хтела да изађе из грма и потера гуске на суво, кад неко скочи пред њу.

Била је то рањена кошута коју су прогонили ловци. Она се шћућури покрај гушчарице и погледа је својим крупним очима. Као да је молила девојчицу да је одбрани и сакрије. Анка је поглади по глави, уступи јој своје место, покри је гранама и сувим лишћем те изађе из грма.

С друге стране потока виде кнеза Бода, ловце и много паса. Бодо се љутио што је поток набујао тако да не може преко воде.

Он викну: „Еј ти, гушчарице, куда је побегла кошута што је тамо скочила?“ Анка није хтела да лаже, али не хтеде ни да изда јадну животињу. Зато не одговори.

Кнез Бодо се наљути: „Чујеш, одрпанице једна! Шта је с кошутом?“ Анка ћути.

Онда се кнез зацрвени од љутине као рак. „Да си ми близу, све би ти кости пуцале. Гагарилова секо (тако су јој се ругали), хоћеш ли проговорити?“ Анка је и сада ћутала. Онда кнез Бодо дигне камен и баци га на девојчицу. Погоди је у голо колено. Камен раздере кожу и крв потече. У тај час залајаше пси негде другде. „Можда је кошута тамо!“, викну неко и сви ловци ударише низ поток.

Ловци се бејаху преварили. Гушчарица нађе кошту у грму. Дрхтала је од страха, згурена под гранчицама и сувим лишћем. Анка заборави на своју рану. Храмљући, пође пет пута к потоку, заграби длановима мало воде те је понесе у грм. Појила је животињу и прала јој ране. Кошута је мирно лежала и само гледала у гушчарицу својим великим добрим очима.

„Ја ћу ти извидати ране. Ја ћу ти извидати ране”, шептала је сиротица. Али кошту је било више до тога да се мало одмори и да пси некуда отиђу него да је гушчарица лечи. Када кошута чу да су ловци већ далеко, скочи, изађе из грма, прође поље, прескочи воду и нестане у шуми.

„Га-га-га, у шуму је побегла. Ге-ге-ге, ни хвала ти не рече”, наруга се гусан Гагарило Анки. Сиротица је разумела шта јој гусан гаче, али се ипак не наљути. Она седе уз поток и стаде да пере своју рану. А гусан поче да крешти: „Го-го-го, пукло Анки колено!” Гушчарица му одговори: „Изађи да идемо кући.” А гусан: „Гу-гу-гу, кнез ти спрема батину. Бежи, Анка, у шуму!” Гусан заплива на другу обалу потока, уђе у неки грм и поче да гаче: „Ги-ги-ги, куд ја хоћу, пођи ти!”

Узалуд га је гушчарица звала и мамила да се врати; гусан је ишао из грма у грм. Анка је знала за газ преко потока. Она прегазу поток и потрча шепалући према Гагарилу. Гусан уђе у шуму, а сиротица за њим. Наједанпут она не чу и не виде више Гагарила. Уђе у шуму непрестано га дозивајући. Падао је први мрак. Пута по шуми није било. Колено ју је болело. Седе уморна на поваљено дебло.

